

Προικοννήσου Ιωσήφ: Δεν χορταίνεται η μεγάλη χαρά του Πάσχα

/ [Ενορίες](#)

Το Πάσχα έλυσε τα προβλήματα μας και το μεγαλύτερο πρόβλημα μας είναι ο θάνατος, όπως ήταν πριν τον Σταυρό και την Ανάσταση του Χριστού. Από εκεί και πέρα άλλαξαν τα πράγματα, έχουμε άλλη κατάσταση, ο θάνατος πια δεν είναι θάνατος αλλά ένας μεγάλος ύπνος.

• Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι. Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς

Ιερά αγρυπνία τελέσθηκε την Τρίτη 11 Ιουνίου (Απόδοσις της εορτής του Πάσχα, Ονουφρίου οσίου, Πέτρου του εν Άθω), στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς,

στην οποία προεξήρχε και κήρυξε τον θείο λόγο, **ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Προικοννήσου κ. Ιωσήφ.**

Ο Σεβασμιώτατος στο κήρυγμα του αναφερόμενος στην **απόδοση της εορτής του Πάσχα**, επεσήμανε ότι αποδίδουμε την εορτή, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι την ξεχνάμε, διότι συνεχίζουμε να την θυμόμαστε κάθε Κυριακή που είναι μια μικρή ημέρα του Πάσχα. Γι' αυτό και ο κύριος κορμός των τροπαρίων που ψάλλονται τις Κυριακές είναι αναστάσιμα και στον Όρθρο διαβάζεται ένα αναστάσιμο Ευαγγέλιο που ονομάζεται Εωθινόν.

«Με τον τρόπο αυτό δείχνουμε ότι δεν χορταίνεται αυτή η μεγάλη χαρά και η μεγάλη αγαλλίασις του Πάσχα. Διότι το Πάσχα έλυσε τα προβλήματα μας και το μεγαλύτερο πρόβλημα μας είναι ο θάνατος, όπως ήταν πριν τον Σταυρό και την Ανάσταση του Χριστού.

Από εκεί και πέρα άλλαξαν τα πράγματα, έχουμε άλλη κατάσταση, ο θάνατος πια δεν είναι θάνατος αλλά ένας μεγάλος ύπνος, όπως έλεγε ο άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός. Διότι με την κάθοδο του Χριστού στον Άδη, έδωσε σε όλους μας την εξουσία να γίνουμε τέκνα ζωής αιωνίου και αθανάτου.»

Με το άγιο Βάπτισμα μας, συνέχισε ο Σεβασμιώτατος, συναπεθάναμε μυστηριακά και λειτουργικά με τον Χριστό και κατεβήκαμε μαζί Του στον Άδη. Και βγαίνοντας από το νερό συναναστηθήκαμε μαζί με τον Χριστό και πλέον είμαστε παιδιά της Αναστάσεως και της αιωνίου ζωής, εάν και εφόσον τηρήσουμε αυτά που υποσχεθήκαμε στο άγιο Βάπτισμα μας, ζήσουμε με συνέπεια τη ζωή του Χριστού που είναι η ζωή της Εκκλησίας με τα ιερά μυστήρια της και τον πνευματικό της αγώνα.

Γιορτάζουμε τον θάνατο του θανάτου και το ξεκίνημα μιας άλλης καινούργιας ζωής, της αιωνίου ζωής την οποία προσφέρει ο Χριστός ο οποίος είναι ο ίδιος η Ζωή και η Ανάσταση.

«Εμείς, εάν και εφόσον, εξακολουθούμε να είμαστε πιστοί στον Χριστό και να αγωνιζόμαστε να καθαρίζουμε τον εαυτό μας από κάθε μολυσμό σαρκός και πνεύματος, με την εξομολόγηση και με τα δάκρυα της διαρκούς μετανοίας, με την διαρκή και ασταμάτητη προσευχή και με την συμμετοχή μας στην κοινή λατρεία και προσευχή της Εκκλησίας και μάλιστα στο μυστήριο των μυστηρίων, τη θεία Λειτουργία, που είναι Ζωή και Ανάσταση, τότε δεν έχουμε να κλαίμε τον θάνατο.

Αλλά να σκιρτούμε και να υμνούμε τον αίτιο της μεγαλύτερης ευλογίας και του μεγαλύτερου δώρου που θα μπορούσε να μας δοθεί, της Ζωής και της

Αναστάσεως.»

Ευχήθηκε, κλείνοντας το κήρυγμα του ο Σεβασμιώτατος, όλοι να ζούμε με ζωντανή την φλόγα της πίστεως στον αναστάντα Χριστό στις ψυχές και τις καρδιές μας και να είναι όλη μας η ζωή μία δοξολογία και μία ευχαριστία προς τον ζωοδότη Χριστό.

Και να εορτάσουμε την μεγάλη και κορυφαία εορτή της Αναλήψεως Του, με την οποία επισφραγίζεται το έργο του Κυρίου και παίρνει η ανθρώπινη φύση τη θέση για την οποία την είχε ετοιμάσει, πριν ακόμη μας δημιουργήσει, ο Θεός δίπλα στον θρόνο της δόξης της μεγαλοσύνης του Ουρανίου Πατρός Του.

